

Tema: Religion

1. HVAD ER RELIGION?

Der er mange forståelser af, hvad religion er, men overordnet kan man sige, at religion er en fælles betegnelse for forskellige trosforestillinger. Religion handler ofte om troen på en gud, eller nogle historiske personer, som man tillægger stor betydning for ens liv. Det kan for eksempel være Jesus eller Muhammad. Der findes både gamle og nye religioner, men de fem store verdensreligioner er kristendom, jødedom, islam, hinduisme og buddhisme. Grunden til at netop disse fem religioner bliver karakteriseret som verdensreligioner er, at der på verdensplan er flest mennesker, der tilslutter sig netop de trosforestillinger.

Så længe der har været mennesker på jorden, har der også været religion, og så længe der er mennesker på jorden, vil der være mange forskellige religioner. Selvom mennesker tilslutter sig den samme religion, så betyder religion ikke det samme for alle. Mennesker har forskellige måder at opfatte og leve med deres religion på, og menneskers forskellighed er med til at præge lige netop deres måde at tænke religion på. Imidlertid er det dog sådan, at religion ofte spiller en vigtig rolle i både levemåden og opdragelsen i troende familier. Hvis man er vokset op med en religion, er der således en større chance for, at man selv bliver religiøs og giver religionen videre til sine egne børn.

Ikke bare religionens betydning men også religionens funktion og den måde religionen praktiseres på varierer fra menneske til menneske. Nogle finder tryk i religionen hver eneste dag, mens andre søger trøst i religionen, når livet tager en uventet drejning. Nogle beder dagligt, mens andre nøjes med at markere eller håndhæve religiøse traditioner og/eller mærkedage. Der findes ikke som sådan nogen tjekliste for, hvilken betydning man skal tillægge religion for at kunne kalde sig religiøs, men de fleste religioner har nogle hellige skrifter, som enten direkte eller indirekte giver anvisninger om, hvordan man kan eller bør leve for, at det er i overensstemmelse med den pågældende religion (fx Biblen eller Koranen).

I Danmark og andre demokratiske samfund i Verden lovgiver staten om religionernes rettigheder, mens den enkelte borgers udøvelse af religionen anses for at være en privat sag. Kirker, moskéer og synagoger findes i det offentlige rum på lige fod med andre organisationer, men godt 80% af danskerne er formelt set medlem af Den Danske Folkekirke. Folkekirken repræsenterer den kristne tro gennem den evangelisk-lutherske lære, som regnes til den del af kristendommen, der kaldes protestantismen. Langt de fleste danskere er altså kristne protestanter.

Men betyder det så, at 4 ud af 5 danskere er kristne? I Danmark bliver man automatisk medlem af folkekirken når man døbes og dette medlemskab fortsætter resten af livet med mindre man aktivt fravælger sit medlemskab, eller melder sig ind i et andet trossamfund. I princippet betragtes man som medlem af et kristent trossamfund, når man er medlem af kirken, men derfor er det alligevel ikke alle medlemmer af kirken, der ser sig selv som kristne.

Danmark er kendetegnet ved en tæt forbindelse mellem kultur og religion, hvilket blandt andet vil sige, at mange af vores mærkedage og/eller traditioner har deres rod i kristendommen. Til trods for at mange fejrer kristne mærkedage eller gennemfører kristne ritualer, er dette ikke ensbetydende med, at de ser sig selv som kristne. Mange lader eksempelvis deres børn døbe og konfirmere, ligesom de går i kirke juleaften, uden at være kristne, men snarere begrundet i traditioner eller at 'det er en del af den danske kultur'. Der kan med andre ord sandsynligvis ikke sættes lighedstegn mellem antallet af medlemmer af folkekirken og antallet af kristne i Danmark.

I klassen:

- Hvad vil det sige at være religiøs? Beskriv med egne ord.
- Er det efter jeres mening foreneligt at fejre kristne ritualer uden at være kristen?
- Diskuter om I mener, at religion vil få større eller mindre betydning i verden fremover.
- Tag udgangspunkt i to religioner, som I kender, fx kristendom og islam. Find fællestræk og forskelligheder mellem religionerne.

2. RELIGIØSE SYMBOLER OG RELIGIØS PÅKLÆDNING

Inden for de fleste religioner er der religiøse symboler. Et symbol er noget, der skal repræsentere noget andet, fx symboliserer et hjerte ofte kærlighed. I en religiøs sammenhæng forbindes symboler både med tegn og påklædning. Religiøse symboler har eksisteret i lige så lang tid, som de religioner de tilhører, og selvom nogle af symbolerne har ændret udseende med tiden, har mange symboler beholdt deres oprindelige form. Eksempelvis har man i kristendommen et kors som symbol, jødedommen har en stjerne som symbol og islam har en halvmåne.

Halvmåne, stjerne og kors – religiøse symboler

Den religiøse påklædning er en påklædning, der knytter sig til en religion. Det er altså en måde man kan klæde sig på, der viser, hvilken tro man tilhører. For eksempel bærer nogle muslimske kvinder et tørklæde - også kaldet hijab, og nogle jødiske mænd går med en lille sort rund hat, kaldet en kalot. Der er ikke noget lige så kendt eksempel på kristent hverdagstøj, men den sorte præstekjole og den hvide pibekrave, som præsten har på ved gudstjeneste, var oprindeligt en borgerdragt, som siden er blevet arbejdstøj for folkekirkepræster.

Det er sjældent, at en religion direkte dikterer, at man benytter sig af den tilhørende religiøse påklædning, ligesom der kan være forskellige fortolkninger af, hvordan man skal fortolke religiøse teksters udsagn omkring religiøs påklædning. I Danmark ser man således eksempler på muslimske kvinder, der bærer tørklæde, og muslimske kvinder der ikke gør. Ligesom mennesker tillægger deres religion forskellig betydning, kan der også være mange forskellige grunde til at anvende både tørklædet eller andre religiøse påklædninger. Eksempelvis benytter nogle den religiøse påklædning som del af en måde at praktisere religionen, mens andre gør det af kulturelle årsager eller som del af et ungdomsop-rør eller for at demonstrere selvstændighed.

Religiøs påklædning har været et meget omdiskuteret emne siden 1999, hvor en fransk pige nægtede at tage sit tørklæde af i en undervisningstime. I Frankrig har man efterfølgende besluttet at forbyde både religiøs påklædning og religiøse symboler i offentlige institutioner som fx skoler, ministerier osv. Dette gælder for alle synlige religiøse symboler, fx muslimske kvinders tørklæde, kristnes kors og jøders brug af kalot. Forslaget blev gennemført i 2004 med argumenter om, at det ville styrke sekulariseringen, hvilket betyder, at staten og lovene er adskilt fra religiøse love og traditioner. Derudover mente man også, at det var en måde, man kunne undgå en for stor islamisk indflydelse.

I Danmark har der, som i de fleste øvrige lande i Europa, også været en debat om brugen af tørklæde. Det er den debat, vi i Danmark kender som 'tørklædedebatten'. Debatten har blandt andet handlet om, om man vil tillade muslimske kvinder at bære tørklæde eller ej. I 2004 blev det dog afgjort i Folketinget, at man i Danmark ikke vil lave et forbud mod at bære tørklæde.

Baggrunden for forslaget, om hvorvidt man skal forbyde tørklæde, bunder i, at der har været bekymring om, hvorvidt det er kvindens eget valg at bære tørklæde, eller om muslimske kvinder bærer tørklæde af tvang, og at tørklædet dermed er et udtryk for undertrykkelse af kvinder. Hvis grunden er, at man går med tørklæde af tvang, er det ifølge mange lande i Europa ulovligt, da ingen må tvinges til noget imod deres vilje. Så længe at muslimske kvinder har et valg, og dermed ikke er underlagt tvang, er det i Danmark ikke ulovligt.

I Dansk Boldspil Union (DBU) har man forsøgt at tackle tørklædedebatten på en lidt alternativ måde. Man har forsøgt at holde spørgsmålet om religion adskilt fra spørgsmålet om, hvorvidt man må bære tørklæde. Ifølge det internationale fodboldforbunds regler er det under en fodboldkamp ulovligt at bære religiøse symboler, hvorfor Dansk Folkeparti har været imod DBU's beslutning omkring

at lade en muslimsk kvinde spille med tørklæde på. DBU har reageret ved at fastholde, at de følger reglerne, fordi tørklædet i denne sammenhæng ikke betragtes som et religiøst symbol, men en beklædningsgenstand ligesom andet, man kan komme i håret. DBU sammenligner med den brasilianske fodboldspiller Ronaldinho, der får lov til at spille med hårbånd, der dækker hans hår. DBU forklarer yderligere, at det ville være en kæmpe problem, hvis man forbyder brugen af tørklæde til kvinder, da det ville udelukke mange piger i fx Asien og Afrika fra at spille fodbold.

I klassen:

- Kom med eksempler på flere religiøse påklædninger.
- Hvad er fordele og ulemper ved religiøse påklædninger?
- Hvad er jeres forklaring på, at nogle vælger at gå med tørklæde, mens andre ikke gør?
- Reflekter over, hvordan I ville reagere på et tørklædeforbud i danske skoler.
- Mener I, at man kan skille tørklædedebatten fra debatten om religion, sådan som DBU har valgt at gøre det?

3. TØRKLÆDEDEBATTEN

'Tørklædedebatten', som er det populære navn for debatten om, hvorvidt muslimske kvinder i Danmark skal have lov til at bære tørklæde eller ej, har eksisteret i lang tid og stopper nok ikke lige foreløbigt, da den løbende skifter karakter og omhandler forskellige ting. For eksempel har debatten indtil nu omhandlet ligestilling, integration, religionsfrihed, danske værdier, osv.

Tørklædedebatten begyndte for godt 10 år siden i Magasin, hvor en 14-årig praktikant blev bortvist fra sin praktikplads i stormagasinet, fordi hun bar tørklæde. Pigen lagde efterfølgende sag an og vandt, idet stormagasinet's beklædningsregler ikke dækkede hovedbeklædning. Herefter fulgte andre sager, blandt andet mod Dansk Supermarked, men siden da har tørklædedebatten bevæget sig ud af retssalene. Både blandt politikere og i befolkningen generelt er der stærke holdninger og følelser forbundet med tørklædet, uanset om man er for eller imod.

Tørklædet fungerer som en konstant konfliktskaber, og det er ikke kun i Danmark, at man har debatteret tørklædets anvendelse. Også i andre europæiske lande har tørklædedebatten fået stor opmærksomhed. Essensen i tørklædedebatten i Danmark har primært været, at der på den ene side er nogle, der mener, at det muslimske tørklæde er kvindeundertrykkende og udtryk for en middelalderlig religion og livsførelse, der ikke hører hjemme i et moderne og frigjort land som Danmark. På den anden side er der dem, der mener, at netop et frigjort land som Danmark bør kunne rumme forskelligheder og derfor bør lade det være op til den enkelte kvinde, om hun vil bære tørklæde. Om man vil bære tørklæde eller ej betragtes altså her som et frit valg, kvinden har og selv træffer.

Tørklædedebatten blussede blandt andet op, da DR2 valgte at ansætte den tørklædeklædte muslimske kvinde, Asmaa Abdol-Hamid, som studievært i debatprogrammet Adam og Asmaa. I kølvandet heraf opstod en heftig debat om tørklæder. Et eksempel på denne debat var tv-programmet Debatten på DR2 (20.04.2006), hvor Vibeke Manniche, som dengang var forkvinde i foreningen Kvinder for Frihed, sagde, at tørklædeklædte muslimske kvinder skal betragtes som i tørklædets fængsel. Hun argumenterede for, at tørklædet skal ses som et symbol på kvindeundertrykkelse og derfor skal ud af det offentlige rum. Som en af Vibeke Manniches moddebattører fremlagde Sherin Khankan, som er tals-

kvinde i foreningen Forum for Kritiske Muslimer, at netop en muslimsk tørklædeklædt kvinde som Asmaa Abdol-Hamid bør ses som et eksempel på et brud med fordommen om tørklædet som kvindeundertrykkende, idet Asmaa fremtræder som både ressourcestærk, selvstændig og frigjort.

Tørklædet er med andre ord blevet omdrejningspunktet i en debat, som sætter religion, etnicitet og køn i spil på en meget kompleks måde. Debatten finder sted både internt blandt den ikke-muslimske del af befolkningen, men i høj grad også mellem den ikke-muslimske del af befolkningen og den muslimske minoritetsbefolkning. Da tørklædet, som vist, repræsenterer en del problematikker er det sidste ord i tørklædedebatten sandsynligvis heller ikke sagt endnu.

I klassen:

- Kendte I til tørklædedebatten i forvejen?
- Kender I til andre argumenter for- eller imod tørklæde end dem, der er anført i teksten?
- Find argumenter for at gå med tørklæde hos kvinder, der har valgt at gå med tørklæde (enten via internettet eller ved at spørge nogen I kender, som går med tørklæde).
- Diskuter hvordan tørklædedebatten hænger sammen med begreber som fx ytringsfrihed og religionsfrihed.

4. DANSKERNE ER DELT I TØRKLÆDESAG

Nedenfor gengives en artikel bragt i Jyllandsposten (11.11.2003), der viser danskernes delte holdninger i tørklædedebatten.

Artiklen er skrevet af Orla Borg.

JP-måling: Danskerne delte i tørklædesag

Holdningerne til det muslimske tørklæde deler på flere måder danskerne. Ældre og lavt uddannede er stærkt kritiske, mens unge og højt uddannede er positive.

Ligesom i flere andre europæiske lande fører brugen af det muslimske tørklæde også i Danmark til en polarisering i holdningerne til tørklædet.

Den tidligere socialdemokratiske social- og indenrigsminister Karen Jespersen foreslog for to uger siden, at det skulle være forbudt for muslimske kvinder at bære tørklæde på arbejde, hvis de underviste i folkeskolen.

Argumentationen fra den tidligere ministers side var, at det underminerede den adskillelse af stat og kirke, der kendetegner Danmark, samt at tørklædet kan virke missionerende.

Befolkningen delte

Befolkningen er delt midt over i holdningen til forslaget om et sådant forbud. I alt 40 pct. er helt enig eller enig med Karen Jespersen, mens 43 pct. er uenig eller helt uenig med hende, viser en meningsmåling, som PLS Rambøll har foretaget for Morgenavisen Jyllands-Posten.

Forskellen i holdningerne slår også igennem på en lang række andre felter. Blandt de unge er således kun 32 pct. enig i kravet om et forbud, mens det er over halvdelen af de ældre over 56 år.

DF-vælgere bakker op

Karen Jespersen er i svagt mindretal i sit eget parti i dette spørgsmål,

hvor også udlændingeordfører Anne Marie Meldgård har fastslået, at synspunktet måtte stå for Jespersens egen regning.

Derimod er eks-ministeren helt i tråd med de borgerlige vælgere, hvor eksempelvis næsten 80 pct. af Dansk Folkeparti er enige med hende.

Tolerancen over for kvindelige læreres brug af tørklæde vokser i takt med uddannelsesniveaet. Blandt de adspurgte med kort uddannelse er 29 pct. positivt indstillede over for brug af tørklædet, mens det gælder 60 pct. af personer med lang videregående uddannelse.

Indvandrere delt

Selv blandt de adspurgte indvandrere i meningsmålingen deler holdningerne sig, idet 22 pct. faktisk er enig med Karen Jespersen om forslaget om et forbud.

I såvel Tyskland som Frankrig er der forslag om forbud mod brug af tørklæde, når man er ansat i den offentlige sektor, på vej.

I klassen:

- Snak om hvorfor der er forskel på, hvad ældre og unge mener om at gå med tørklæde? Og hvorfor der er forskel på, hvad folk mener alt efter deres uddannelse?
- Snak også om, hvorfor I tror, at tørklæder optager danskerne så meget?
- Diskuter om det er sandsynligt, at tørklæder kan blive forbudt i Danmark? Argumenter for jeres synspunkter.
- Forbud mod tørklæder er relativt sjældne, men i Tyrkiet, Frankrig og Tyskland er der indført forbud mod at bære tørklæde og andre religiøst ladede symboler i visse offentlige rum såsom skoler, retssale og universiteter. Find frem til den overordnede forklaring på, hvorfor der her er indført tørklædeforbud.

5. MIG OG MIT TØRKLÆDE

Nedenfor gengives en artikel bragt i Information (17.01.2010), der handler om de tanker pigen Sara gør sig om at bære tørklæde.

Artiklen er skrevet af Sara El-Adawi.

Mig og mit tørklæde

15 år, ja, det er lige, hvad jeg er. Danmark er mit fødested, men jeg kalder mig selv for palæstinenser fra Libanon. Dansk statsborgerskab, det har jeg, så teknisk set er jeg dansker. Men hvorfor føler jeg mig så ikke som en dansker?

Grunden er ikke mit tørklæde, for jeg kan føle mig dansk med eller uden tørklædet det tørklæde jeg har båret helt frivilligt siden 10-års alderen. Nej, grunden er folks reaktioner. Når jeg går på gaden, kigger folk på mig, og man kan se de tanker: Hun er ikke herfra. Sender du et smil, får du enten et tvunget smil tilbage eller en ignorance. Sjældent et normalt smil.

Ja, Sara er navnet. Navnet er der intet galt med. Men hvad siger medierne? Bærer man tørklæde, er man ikke dansk, det er kvindeundertrykkelse, det hører ikke til her!

Når jeg kigger mig omkring i f.eks. toget, tænker jeg: er han/hun mon enig? Har de noget imod mig? Skal jeg gå hen og snakke med folk, der ser dømmende ud, så de kender min personlighed og ved, jeg er god nok? Men jeg giver op, hvad kan en 15-årig gøre?

Det ser ikke ud til, at jeg kan redde verden fra racismen.

Tørklædet, burkaen, niqaben, hvis der kommer et forbud mod det, hvordan skal man kunne være sig selv? Skal der også til at være forbud mod hængerøvsbukser?

Hele mit danske liv er der blevet sagt: »Vær dig selv«. Det har jeg lært af danske lærere og pædagoger. Hvordan kunne de gøre det? Man skal være sig selv, men stadig er der så meget imod muslimsk påklædning i Danmark?!

Min dansklærer gav mig mod til mit tørklæde; hvordan kunne Danmark forråde mig!

Jeg kom op i 9.klasse, hvor jeg er nu. Jeg lærte endnu mere, diskuterede med alle, der var villige. Men det var ikke nok, at et par personer ændrede synspunkt. Jeg ville høres, men ikke på den forkerte baggrund, ikke ved oprør. Men hvordan ellers?

Sådan her; ved at skrive dette brev. Det er en lille ting, men et stort skridt for mig.

En gammel dame gik forbi mig en dag, hvor jeg stod og snakkede i telefon. Hun stod og mumlede en masse. Pludselig havde hun revet tørklædet af mig. Jeg var i chok, kiggede på hende med et skuffet blik, tog hurtigt tørklædet på igen og skyndte mig hjem. Der opdagede jeg, at jeg havde et bevis: Jeg har altid vidst, at tørklæde ikke er kvindeundertrykkelse, men dér kunne jeg virkelig føle det, jeg kunne mærke det i kroppen! Jeg følte mig trådt på, som hvis hun havde revet bukserne af mig foran hele skolen!

Jeg har følt mig undertrykt, hver gang jeg ikke kunne få et job pga. mit tørklæde, men hver gang har det gjort mig mere stolt af mit tørklæde. Jeg føler mig ikke dansk, men jeg føler mig heller ikke arabisk, jeg føler mig som Sara! Jeg vil have, at alle forstår, at tørklæde ikke er undertrykkende at tage på, tværtimod, det er undertrykkende at tvinge en kvinde til at tage det af, som hun bærer, om det er tørklæde, burka eller bare bukser!

Sara El-Adawi er 15 år og fra Allerød

I klassen:

- Hvordan føler Sara, at danskerne forstår hendes tørklæde?
- Diskuter i klassen om Sara har ret i, at folk hun ikke kender dømmer hende på grund af hendes tørklæde.
- Diskuter hvordan brugen af tørklæde kan hænge sammen med identitet.

6. SKOLEELEVER DISKUTERER RELIGIØS BEKLÆDNING

I det følgende præsenteres et uddrag fra et interview, hvor nogle 7. klasses elever diskuterer religiøs beklædning. Interviewet er lavet i forbindelse med projektet Vores Fælles Fremtid.

Uddrag 1:

Interviewer: Følger I også med i nyhederne omkring al denne her debat omkring tørklæder og ghettoer og al sådan noget?

Elev: Jeg forstår ikke, hvorfor vi skal følge med i det, eller hvorfor de går så meget op i det. Vi kan jo bare være ligeglade med, at de går med tørklæde...

Elev: Nej.

Interviewer: Hvorfor synes du ikke, vi kan være ligeglade?

Elev: Vi kan jo ikke være ligeglade, når det er så tæt på.

Elev: Jeg synes, at det er helt i orden, at de har deres religion, som de går rigtig meget op i, men jeg synes ikke, at de skal vise den, når de går rundt ude på gaden, fordi de er jo en del af Danmark, og i Danmark har vi jo ikke sådan en stor tro på religion mere, som vi har haft. Så de er sådan lidt langt bagud, det var jo da vi var vikinger, at vi var meget troende. Det er vi ikke så meget mere.

Elev: Jeg synes da, at de har rettighed til at gå rundt i, hvad de vil. I deres tro er det måske, at kvinderne skal gå med tørklæde, og det synes jeg da er helt i orden.

Uddrag 2:

Elev: Jeg synes også, at de skal have lov til at gå med deres burkaer og det der, for det er deres religion, og det er det de vil. Men jeg synes ikke, at hvis man går ind i en bus og har den der, hvor man kun lige kan se øjnene... det kunne jo være alle mennesker... Det er jo bare en arabisk kvinde der tror anderledes end os, men det kunne jo også være en som er ude på noget. Der er jo også nogle buschauffører der har smidt dem ud, fordi de var bange for... ikke for personen, men fordi man kun kan se øjnene...

Elev: Jeg synes, at det der du sagde med, at de går meget op i deres religion, og at de ikke skulle vise det offentligt... det gør nogen jøder jo også, de går meget op i det og går i sort tøj og det hele. Så burde de jo heller ikke få lov til det, hvis det er man siger, at man ikke må vise sit religiøse liv offentligt. Man skal have lov til at gå sådan, som man vil. Hvis det er noget med kvindeundertrykkelse, så synes jeg selvfølgelig, at det skal laves om.

Elev: Vi blev jo konfirmeret den anden dag og gik i kirke og havde konfirmationstøj på og sådan noget, skal vi så heller ikke vise det offentligt?

Elev: Vi viser det jo heller ikke offentligt.

Elev: Konfirmationstøj er jo ikke noget specielt kristent tøj, det er mere en slags festtøj...

Elev: Men det kunne det jo lige så godt have været.

Elev: Jeg ser ikke, at vi har noget bestemt tøj som vi skal gå i i den kristne religion her i Danmark. Men det var også noget med en kvinde som gik ind i en bus med sådan en burka, og hun havde et buskort. Man kunne se, at det var en kvinde på billedet, men på grund af at hun havde sin burka på, så vidste man jo ikke om det var den person, så buschaufføren han skulle jo nærmest smide hende ud.

Elev: Jeg forstår bare ikke, at du synes, at de ikke må gå rundt i det tøj de gerne vil, det er jo deres religion, og det synes jeg da, at de godt må.

Elev: Jeg kan godt følge dig lidt, fordi sådan noget konfirmationstøj kan jo godt være meget dyrt og sådan noget, og vi prøver sådan at vise, at vi har råd til noget dyrt og flot tøj. Vi har jo ikke nogen religion, der siger, at vi har noget vi skal gå i, men når vi kommer fra de her lidt rigere familier, der har noget tøj, som de gerne vil have vi skal gå i... Jeg ved i hvert fald, at hvis jeg gik i sådan noget gangstertøj med meget løse bukser og sådan noget, så ville min mor nok ikke synes så godt om det. Vores forældre vil jo gerne have, at vi går i noget tøj der udstråler... altså de siger jo ikke noget om det... men de vil gerne have, at vi går i noget tøj, der udstråler, at vi er lidt fine eller hvad man skal sige. At vi ikke bare er sådan nogen der kommer ude fra gaden. Så kan man jo så sige, at indvandrerne de kan også godt være sure over, at vi skal gå og føre os frem på den måde, for de har måske ikke råd til det samme tøj som os.

Uddrag 3:

Elev: Jeg kan godt følge dig i, at de skal have lov til det, men i Danmark, der har vi jo vores regler med at religion, det viser man nærmest aldrig i offentligt rum. Hvis man går i kirke har man jo heller ikke noget bestemt tøj på. Jeg har det fint nok med, at de går i det tøj, bare de holder det hjemme.

Interviewer: Og hvad var det, du ville sige?

Elev: Det var det der med konfirmation... Det er jo normalt i Danmark at blive konfirmeret. Sådan er det jo ikke i Irak. Der ville det også være anderledes at blive konfirmeret, så ville man jo skille sig ud. Man kan jo ikke helt sammenligne det med, at de går i burka...

Elev: Jeg synes, at de er i deres fulde ret til at gå i det tøj, de har lyst til, men de bliver jo nødt til at vise deres ansigt, hvis de skal ind i en bus, for sådan er reglerne.

Elev: Jeg synes bare, at tørklæde det er ok, men burka det synes jeg heller ikke, når man ikke kan se personen omme bag ved. Det er jo ligesom, hvis en dansker skulle flygte ned til Iran, så ville de jo også sige, at vi skulle tage det samme tøj på, eller at pigerne skulle tage det samme tøj på, som de iranske piger havde. Men det ville vi jo ikke gøre, for det er jo ikke en del af vores kultur. Så vi vil ikke ændre os, bare fordi vi flygter...

Interviewer: Så synes du, at det skal være sådan, altså at man skal holde fast i...

Elev: Jeg synes ikke, at man skal tvinges til noget.

Elev: Altså ifølge deres religion, så er det jo en form for krænkelse at vise deres ansigt... nu er jeg ikke så meget inde i det, så jeg ved ikke, om det er fordi, at mændene ikke vil have, at de viser det, men derfor er det jo lidt krænkende for dem, hvis de gerne vil følge deres religion meget, og vi siger til dem, at det må de ikke. Så er det måske lidt en krænkelse for dem. De kan ikke lide at vise deres ansigt. Jeg ved ikke, hvordan man kan sammenligne det, men det er måske lidt det samme, som hvis du blev bedt om at tage dine bukser af og gå ned af Strøget. Det er jo også en krænkelse for dig, måske på en anden måde, men det må man jo bare forstå.

I klassen:

- Find frem til, hvilke argumenter interviewets elever præsenterer for- og imod religiøs beklædning (fx frihed/tvang, religion i det offentlige rum, osv.).
- Diskuter rimeligheden af argumenterne, som eleverne i interviewuddragene fremlægger.
- Snak om debatten omkring tørklæder i medierne, og hvad I tænker om den.

7. KONVERTERING – VEJEN TIL RELIGIØSITET

Nogle vokser op i en religiøs familie, mens andre familier ikke er religiøse. Uanset hvad, vil børnene i både de religiøse og de ikke-religiøse familier med tiden skulle tage stilling til familiens religiøsitet eller mangel på samme. Nogle ønsker måske at gå fra ikke at have en religion til at have en, andre ønsker at frigøre sig fra familiens religion, mens andre igen ønsker at ændre deres religion til en anden. Når man skifter religiøsitet kaldes det at konvertere, og en person der konverterer kaldes en konvertit. Nedenfor fortæller Simone om, hvordan hun som 19-årig valgte at konvertere til islam, og hvad der lå til grund for hendes beslutning om at gøre det.

Mit forhold til religion før jeg konverterede

Da jeg var 14 år, gik jeg i moske af ren interesse for Islam – en interesse, der helt sikkert stammede fra min omgangskreds og de veninder, som jeg voksede op med. Da jeg var omkring 5-6 år så jeg, hvordan mine veninder bad med deres forældre, og allerede da jeg var 9 år, tog jeg med mine pakistanske veninder til nogle muslimske arrangementer.

Mit liv før jeg kom i kontakt med Islam

Jeg har nok altid været i kontakt med Islam via min omgangskreds. Men da jeg var omkring de 16-18 år gik jeg i byen, som alle andre på min alder. Da jeg så konverterede, fravalgte jeg selvfølgelig nogle ting, såsom at gå i byen og drikke. Men det var jeg godt klar over, inden jeg konverterede. Nogle af de veninder jeg gik i byen med mistede jeg efterfølgende, men det var lige så meget, fordi vi nok vokset fra hinanden. I forhold til mine barndomsveninder, så forstår de Islam i og med de fleste selv er opvokset med det, så de respekterer det.

En dag var jeg pludselig klar

Jeg mødte min nuværende mand, da jeg var 17 år. Men selv før jeg mødte ham, havde jeg kendskab til Islam, og der gik stadig et par år efter jeg mødte ham til jeg konverterede, så jeg synes ikke, at han har haft indflydelse på mit valg. Tværtimod blev han næsten mere religiøs efter jeg konverterede, og det var ikke

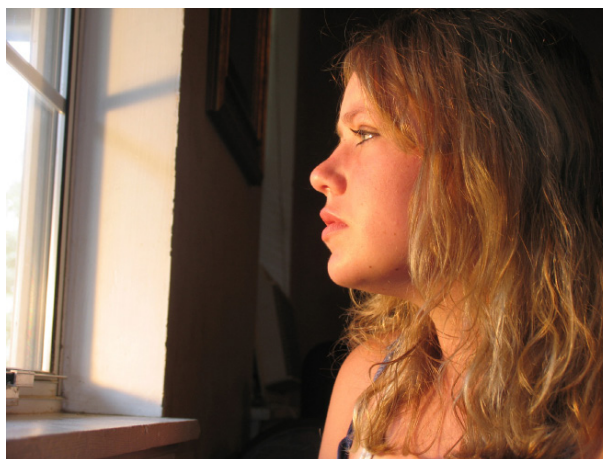
en nødvendighed for at vi kunne være sammen, at jeg skulle konvertere. Jeg synes altså ikke, at det var en bestemt begivenhed i mit liv, der fik mig til at konvertere. En dag følte det bare rigtigt, og jeg følte mig klar, så jeg konverterede.

Mine overvejelser omkring religion før jeg konverterede

Da jeg var 14 år overvejede jeg at begynde og gå i kirke, så jeg har overvejet at blive kristen og jeg overvejede på et tidspunkt også at blive buddhist. Men mine overvejelser om Islam som religion var mere seriøse. Det var dog meget svært for mig, fordi jeg var bange for hvordan min familie ville tage imod mig, hvis jeg konverterede. Jeg følte heller ikke, at jeg var moden nok til at tage beslutningen om at blive muslim dengang, da jeg kun var 14 år, så jeg ville vente lidt. Da jeg så fik religion på HF, blev jeg meget interesseret igen. Jeg læste utroligt meget om både kristendom, buddhisme og Islam. Jeg begyndte også at opsøge nogle forskellige moskeer og at komme der ret ofte.

Den endelige beslutning

Jeg konverterede, da jeg var 19 år. En dag da jeg var i moskeen, følte det bare rigtig for mig at konvertere. Så jeg gjorde det. Det skete ved, at jeg skulle sige trosbekendelsen foran to kvinder, som jeg egentlig ikke kendte, og foran en imam. Jeg var chokeret bagefter over at det gik så hurtigt.

Det skete faktisk ret pludseligt, men jeg følte mig klar og havde lyst til at gøre det. Det var lidt mærkeligt. Jeg kan huske, jeg ringede til min mand og sagde det, og han blev også meget overrasket men også glad.

Mit forhold til moskeen

Første gang jeg var i moske, var jeg 14 år. Min venindes nuværende mand gik i den moske, som hun besøgte. Så det var første gang jeg rigtigt gik i moske. Jeg har siden været i mange forskellige moskeer. I nogle af dem praktiseres Islam på en måde jeg uenig i, fordi de har deres helt egen forestilling omkring, hvad Islam er. Det jeg godt kan lide er den mere spirituelle del af religionen.

Andres reaktioner på min beslutning

Jeg var faktisk meget bange for, hvad min familie ville sige til det. Da jeg sagde det, begyndte de at græde og blev kede af det. Min mor havde en opfattelse af Islam som værende undertrykkende, og hun har selv været kvindeforkæmper, så hun mente, at jeg gik tilbage i tiden. Det tog hende lidt tid at vænne sig til tanken, men nu har hun accepteret mit valg. Generelt føler jeg mig ret accepteret som konvertit, men jeg har fået mange sjove reaktioner på, at jeg er muslim. Fx på mit studie, fordi jeg ikke kan sidde sammen med de andre og drikke en øl, som de gør. Der er også mange som spørger mig, om det er fordi min mand er muslim. Men det er det jo ikke, siger jeg bare. Jeg tror måske også, at det kan være lidt svært på arbejdsmarkedet som muslim, især hvis man bærer tørklæde, som nogle af mine veninder gør.

Beslutningens betydning for min livsførelse og min hverdag

Jeg er holdt op med at drikke og spiser kun halal - og selvfølgelig ikke svinekød. Et stykke tid efter jeg havde sagt det til min mor, accepterede hun det. I starten var min mor og min far bekymrede, og nogen i min familie kendte næsten ikke noget til Islam, og troede jeg ikke måtte tage en uddannelse. Men da jeg fik forklaret dem, hvordan det var, har de siden accepteret det fuldt ud. Min mor har også altid sagt, at man skal gøre, hvad man vil. Det betyder meget for min hverdag, at jeg er muslim. I alle mine handlinger, har jeg Islam i baghovedet. Det handler altid om at være god mod andre. Selv om jeg fx er træt, vil jeg stadig gerne hjælpe andre. Jeg er hele tiden fokuseret på at være et godt menneske. Det gælder også, hvis jeg er blevet uvenner med en veninde, for Islam siger, at man ikke må være uvenner i mere end 3 dage. Det overholder jeg også.

Om mine venskaber efter jeg konverterede

Jeg går til noget Islam-undervisning, hvor vi er 4-5 stykker, som alle er kvinder og konvertitter. Men de er mere bekendte, end de er mine venner. Jeg ser dem ikke rigtig udenfor moskeen, men vi har jo meget til fælles, og jeg er meget glad for at gå der. Altså alle mine bedste veninder er muslimer, men ikke alle er praktiserende. Jeg har en veninde, der er konvertit, og jeg føler vi kan støtte hinanden, så vi er nok blevet tættere eftersom vi har noget mere til fælles.

I klassen

- Hvad har været den væsentligste årsag til, at Simone er konverteret til Islam?
- Hvorfor reagerer Simones familie med skepsis overfor hendes valg?
- Hvad kan være grundene til, at Simone primært omgås andre konvertitter og muslimer?
- Snak om, hvordan kan tørklædet være med til at lukke nogen inde eller ude af et fællesskab.

8. ETNISK DANSKE FORÆLDRE SIGER NEJ TAK TIL MUSLIMSK SVIGERSØN

Nedenfor gengives en artikel bragt på politiken.dk (19.04.2010) og handler om holdninger til at danne par på tværs af religion. Artiklen er skrevet af Mette Albæk.

Etnisk danske forældre siger nej tak til muslimsk svigersøn

Etniske danskere og muslimer med anden etnisk baggrund en dansk bør ikke danne par, mener både muslimske og danske forældre i meningsmåling.

Sammenlignet med andre europæiske lande er der meget få ægteskaber på tværs af religioner i Danmark (Rashmir Singla, lektor i psykologi)

Under halvdelen af alle danske forældre vil tillade deres børn at danne par med en muslim. Det viser en ny meningsmåling, som Megafon har foretaget for TV 2 og Politiken.

39 procent af de adspurgte danske forældre vil ifølge undersøgelsen tillade deres børn at gifte sig med en muslim.

Uviljen den samme i begge lejre

Og heller ikke kæresteri er forældrene glade for. 47 procent af de danske forældre vil acceptere at deres barn bliver kæreste med en muslim.

Blandt muslimske forældre er uviljen stort set den samme.

Her tillader 45 procent kæresteri, mens 47 procent af de muslimske forældre vil tillade at deres barn siger ja til en ikke-muslimsk dansker.

Meget få blandede ægteskaber

»Sammenlignet med andre europæiske lande er der meget få ægteskaber på tværs af religioner i Danmark«, siger Rashmir Singla, lektor i psykologi og forsker i blandede ægteskaber ved Roskilde Universitet:

»Der er blevet skabt et negativt billede af personer med muslimsk baggrund de seneste år, og der er blevet bygget en tyk mur mellem de to lejre«, siger hun.

Opdelingen mellem etniske danskere og muslimer spænder ben for integrationen.

»De negative diskurser indskrænker muligheden for mødet mellem de forskellige grupper. Og netop mødet på tværs af religioner er vigtigt, hvis vi skal have en optimal integration«, siger Rashmir Singla

Det er ikke politisk korrekt

Kathrine Kofod-Frederiksen er dansk mor, og hun tilhører det flertal af danskere, der helst ikke vil have en muslimsk svigersøn eller svigerdatter.

»Det er ikke politisk korrekt at sige. Og det er ikke, fordi jeg ikke tror, at en muslim kunne være en kærlig og god mand for min datter. Men med en muslimsk ægtefælle vil der komme nogle udfordringer i forhold til, hvordan man indretter et fælles liv«, siger Kathrine Kofod-Frederiksen.

I klassen

- Hvordan forklarer artiklen de få ægteskaber på tværs af religion i Danmark?
- Artiklens sidste citat siger, at ægteskab på tværs af religion vil skabe udfordringer i forhold til at indrette et fælles liv. Diskuter hvilke udfordringer, der kan være tale om.
- Kan man omvendt også forestille sig, at ægteskab på tværs af religion vil føre noget positivt med sig?
- Hvordan ville I have det med at blive gift/kæreste med en person fra en anden religion eller kultur?
- Hvilken rolle vil I tillægge jeres families syn på valget af kæreste/ægtefælle?